

Alexandra Muhová, 19 rokov, Báčsky Petrovec, Republika Srbsko

## **Život je dokonalé umelecké dielo**

Blúdím už určitý čas. Hľadám sa v nových dobrodružstvách, ľuďoch a chamtivých ilúziach, že som pripravená meniť svoj charakter o 180 stupňov.

Kráčajúc rozmýšľam o svojich skutkoch. Chladný dych januárového večera mi morí oči. V hlave mám hmlu, rozumnosť mi odvial vietor. Dusím sa. Dusím sa vo vlastnej bolesti a utrpení, ubúda mi síl, prestávam žiť. Bolest' sa mi vryla do kože. Nohy už dávno necítim, skameneli od sklamaní. Nádej ma opúšťa, hoci nie som jedna z tých, čo sa vzdávajú. Z každej steny odpadá omietka, ako aj z môjho srdca. Lapám po dychu, dychtím a vzlykám, až sa trasiem. Ani si neuvedomujem, že som sa rozutekala za pascou.

S veľkým sebavedomím odchádzam do neznámeho sveta mysliac si, že je to správna púť, ktorou mi je súdené ísť. Časom však veľký výkričník zjaví sa mi pred očami, už ale neviem ako z toho von. Hovorím si – predstieraj, že si šťastná. Miluj seba, aj keď máš po krk všetkého. Ale nedokážem to. Kliše o pozitivite zdá sa mi nedotknuteľným. Udržujem slzy, kryjúc svoju slabosť. Budem plakať medzi svojimi štyrmi stenami.

Bola som v tom sama, chytila som sa do pasce, ktorú mi svet nachystal. Snažila som uniknúť, hľadala nejakú iskru záchrany. Dusila som sa v slzách, moja tmavá pleť dostala farbu snehu, chcela som sa všetkého vzdať. Potonula som do hlbokého živého blata, v ktorom sa nedalo plávať. Cítila som ako moje srdce krváca, ako sa rozsýpa po mojom organizme, cítila som ako sa moje hormóny vzbúrili. Tisíckrát som udrela hlavou o stenu, ponížila seba a všetko, na čom som pracovala. Zistila som, že moja nápomocná ruka nie je opätovaná. Zbolela ma predstava, že moje zúfalstvo niekto berie na ľahkú váhu. Nespavosť mi nedala pokoja niekoľko dní, cítila som sa ako kráčajúca mŕtvola.

Útechu som nedokázala nájsť ani v hudbe, spoločnosť ľudí ma dusila, seba som znenávidela. Ale predsa vždy sa našli osoby, ktoré zažali svetlo v mojej tme. Museli však prejsť cez moje emotívne prečistenie. Niektoré osoby odvial vietor, akoby ani nejestvovali v mojom živote. V temnote sa zjavili jasné hviezdy, moja galaxia opäť žiari.

Následky všetkého sa na mne i odzrkadlili, čo som si nesmela dovoliť. Ale zrejme to bola jediná cesta, ako prísť po prístav pokoja, ako sa vrátiť do starých koľají.

Vždy si hovorím: „Čo nebolí, to nie je život.“ Bola to iba lekcija, ktorá ma našťastie neprekonalá, iba mi zadala úder.

Život nás učí o morálke, ale kto nastavuje morálne hodnoty a hranice? Najťažšie je byť človekom v dnešnom svete. Žijeme vo svete klamstva a závidosti, niečo čo sa v minulosti vážilo, dnes nemá hodnotu. Ľudia sú schopní vryť sa do cudzej kože, vypočúť si cudzie problémy a po všetkom zaryť cudziemu ohnivý šíp do srdca.

Celý život bojujem o to, aby som zostala poctivým človekom. Väčšinou zostanem odhodená a nepochopená. Už dlho sa cítim ako Don Quijote v boji s veternými mlynmi.

Náš film bude perfektný, ak prideme po správnych ľuďoch, ak dáme šancu sebe a iným opraviť svoje chyby. Pokoj v duši získame, ak nájdeme kompromis vo všetkom, čo robíme. Život je dokonalé umelecké dielo, ak ho modelujeme správnym náčiním.

Neexistuje navždy, existuje dnešok, zajtra sa už môžeme zmeniť na prach a popol. Dnes, my sme ten popol. Neexistujeme. Navždy nie je synonymum pre lásku. Večné je len zabudnutie.

To čo bolo, zmyzlo, akoby ani nebolo. Sme prach, absolútne nič. Nebytie. Nejestvujúce bytie. Prázdny priestor, mikročastica ktorú aj vánok odveje navždy, do zabudnutia.